

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 15, 2019

Nummer 15, 2019

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2019:5824](#) 28-06-2019

Planschade/Brunssum

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2019:5712](#) 21-06-2019

Nadeelcompensatie/Baarlo

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:5421](#) 23-05-2019

Katwijk/nadeelcompensatie

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2019:2565](#) 21-05-2019

Nadeelcompensatie/Friesland

Raad van State

[Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:2183](#)

03-07-2019

A74/nadeelcompensatie

RECHTSPRAAK

Planschade/Brunssum

Uitzondering voorzienbaarheid, groot tijdsverloop.

Casus

Eiser heeft op 31 mei 2016 bij verweerder een verzoek om een tegemoetkoming planschade Buitenring Parkstad Limburg ingediend. Eiser heeft zich op 1 mei 1971 gevestigd in de woning aan [adres] in Brunssum. De aankoop van het perceel waarop de woning is gebouwd heeft op 13 augustus 1970 plaatsgevonden. Eiser stelt dat zijn woning door de inwerkingtreding van het provinciaal inpassingsplan 'Buitenring Parkstad Limburg 2012' (het PIP BPL), dat de aanleg van de Buitenring Parkstad Limburg (de Buitenring) mogelijk maakt, in waarde is gedaald.

Verweerder heeft de Schadecommissie om advies gevraagd. De Schadecommissie constateert verder dat er sprake zal zijn van een significante verslechtering van de akoestische situatie ter plaatse en een achteruitgang van de luchtkwaliteit. De Schadecommissie heeft verweerder desondanks geadviseerd om geen tegemoetkoming in planschade toe te kennen omdat zij van mening is dat eiser het risico op schade actief heeft aanvaard. Uit de tekst van het Streekplan 1962 en de daarbij behorende kaart maakt de Schadecommissie op dat eiser ten tijde van de aankoop van zijn woning bekend had kunnen zijn met de kans dat de planologische situatie in de omgeving van zijn woning ten behoeve van de aanleg van een weg van nationale betekenis nadelig zou kunnen gaan veranderen.

Rechtsvraag

Kan eiser op grond van het genoemde streekplan voorzienbaarheid voor de aanleg van de Buitenring Parkstad worden tegengeworpen?

Uitspraak

De rechtbank overweegt over eisers afsluitende betoog allereerst dat in artikel 6.3 aanhef en onder a van de Wro is bepaald dat bij de beslissing op een aanvraag om vergoeding van planschade in ieder geval de voorzienbaarheid van de schadeoorzaak moet worden betrokken. Deze formulering laat in het midden op welke wijze dat moet gebeuren en impliceert dat aan

het bevoegde bestuursorgaan daarbij een zekere beoordelingsruimte toekomt. Uit voormelde jurisprudentie blijkt dat de bestuursrechter niet licht tot de conclusie komt dat een invulling van die beoordelingsruimte die behelst dat aan de aanvrager voorzienbaarheid ten volle wordt tegengeworpen, in rechte niet houdbaar is.

De Afdeling is in dat verband van oordeel dat ontwikkelingen na de investeringsbeslissing die afbreuk doen aan de voorzienbaarheid in beginsel geen beroep op de rechtszekerheid rechtvaardigen. Dit betekent echter niet dat in geen enkel geval de rechtszekerheid eraan in de weg kan staan dat een aanspraak op vergoeding van planschade op actieve risicoaanvaarding afstuit. Zodanig uitzonderingsgeval kan zich met name voordoen als de aan actieve risicoaanvaarding ten grondslag liggende gedachte dat een redelijk handelend koper van een onroerend goed geacht wordt de kans op verwezenlijking van een negatieve planologische ontwikkeling te hebben verdisconteerd in de koopprijs, door een groot tijdsverloop als irreëel is te beschouwen. Naar het oordeel van de rechtbank doet zich in eisers geval zo'n situatie voor. Eiser heeft het perceel aangekocht op een moment gelegen 43 jaar voor het optreden van de schadeoorzaak (het inwerkingtreden van het PIP BPL). De rechtbank acht dit tijdsverloop dermate groot dat de in 1970 overeengekomen koopprijs, waarin al dan niet de voorzienbaarheid van een naar de maatstaven van die tijd aan te leggen snelweg was verdisconteerd, in een niet meer als reëel te beschouwen verband is komen te staan tot de waardedaling van het perceel in 2013. Het bestreden besluit kan daarom, wegens een toepassing van artikel 6.3 aanhef en onder a van de Wro die in strijd is met de rechtszekerheid, in rechte geen standhouden.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 28-06-2019

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2019:5824

Zaaknummer: AWB - 18 _ 941

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Nadeelcompensatie/Baarlo

Verzoek bepalend voor omvang geding, vergunde aantallen is uitgangspunt.

Casus

Eiseres exploiteert een varkenshouderij in Baarlo. De percelen van eiseres zijn gelegen in het winterbed van de Maas. Op 17 december 1996 heeft zij een aanvraag voor een bouwvergunning ingediend voor het bouwen van een nieuwe biggenopfokstal. Deze bouwvergunning is van rechtswege verleend op 1 mei 1999. Op 4 april 2001 is voor deze stal een milieuvergunning verleend, die op 25 mei 2001 onherroepelijk is geworden.

Vervolgens heeft eiseres op 22 mei 2002 een aanvraag voor een vergunning op grond van de Wet beheer rijkswaterstaatswerken (Wbr) ingediend voor de genoemde biggenopfokstal aan de Bokshout. Verweerder heeft deze vergunning op 13 september 2002 geweigerd, omdat de biggenstal geprojecteerd was in het stroomvoerend rivierbed in het onbedijkte gedeelte van de Maas. Op grond van de Beleidslijn 'Ruimte voor de rivier' (de Beleidslijn), in werking getreden op 6 april 1996, mocht in het winterbed van de grote rivieren in beginsel geen nieuwe bebouwing meer worden opgericht.

Eiseres heeft naar aanleiding van die weigering op 15 februari 2005 een verzoek om nadeelcompensatie ingediend op grond van de Regeling Nadeelcompensatie Verkeer en Waterstaat 1999. Aan dit verzoek heeft eiseres ten grondslag gelegd dat de weigering van de vergunning op grond van de Wbr voor de bouw van de biggenopfokstal aan de Bokshout tot gevolg heeft dat zij haar uitbreidingsplannen niet kan realiseren.

Eiseres heeft in beroep aangevoerd dat de schadecommissie ten onrechte slechts rekening heeft gehouden met de inkomensschade door de weigering van een vergunning voor een biggenopfokstal aan de Bokshout, en dat de inkomensschade ten gevolge van het niet kunnen bouwen van een vleesvarkensstal aan de Ingweg ten onrechte buiten beschouwing is gebleven.

Eiseres heeft zich verder gekeerd tegen het door de StAB gehanteerde uitgangspunt dat slechts

in de schadeberekening betrokken kunnen worden de dieren aantallen zoals die op de peildatum vergund waren.

Rechtvraag

Wat is de omvang van het geding en van welke dieren aantallen moet worden uitgegaan nu er op de peildatum feitelijk meer dieren werden gehouden dan vergund?

Uitspraak

De rechtbank stelt bij haar beoordeling voorop dat een partij die om schade verzoekt, zelf bepaalt welke schade zij door het daarop aangesproken bestuursorgaan vergoed wenst te zien. Zo ook eiseres. Blijkens de aanvraag heeft eiseres uitsluitend verzocht om vergoeding van de schade ten gevolge van de bij besluit van 13 september 2002 geweigerde Wbr-vergunning. Die Wbr-vergunning had enkel betrekking op de bouw van de stal aan de Bokshout. In de schadeberekening van Adams die bij het verzoek is gevoegd en geacht kan worden onderdeel van dat verzoek uit te maken, wordt niet gerept over andere schadeposten dan schadeposten die voortvloeien uit het niet kunnen bouwen van een nieuwe stal aan de Bokshout, noch blijkt uit het bezwaarschrift dat eiseres van mening was dat verweerder het verzoek om nadeelcompensatie bij het primaire besluit te beperkt had opgevat. Eerst in de reactie op het conceptadvies van de Commissie en ter hoorzitting van

16 mei 2013 is door eiseres gesteld dat het niet kunnen bouwen van de vleesvarkensstal aan de Ingweg meegenomen zou moeten worden bij het verzoek om nadeelcompensatie. De rechtbank is van oordeel dat deze stelling, zoals hier aan de orde en gedaan in een later stadium van de procedure dan de aanvraagfase, er niet toe kan leiden dat het verzoek van 15 februari 2005 in afwijking van de daarin vervatte expliciete bewoordingen en cijfers, ruimer moet worden opgevat. De rechtbank overweegt in dit verband nog dat niet valt in te zien waarom eiseres, indien zij ook nadeelcompensatie wenste voor de door haar geleden schade voor het niet kunnen bouwen van de vleesvarkensstal aan de Ingweg (waarvoor reeds sedert 1999 een bouw- en een milieuvergunning voorhanden waren), dit niet in dezelfde aanvraag expliciet zou hebben kunnen verzoeken. Eiseres heeft dat echter nagelaten en het verzoek zelf beperkt tot de schade ten gevolge van het niet kunnen bouwen van de biggenopfokstal aan de Bokshout. Dat zij de mening was toegedaan dat de aanvraag van een Wbr-vergunning voor de vleesvarkensstal kansloos en daarom zinloos was, zoals door haar naar voren gebracht, maakt het vorenstaande niet anders. Indien zij van mening was dat een geweigerde Wbr-vergunning noodzakelijk was voor het kunnen indienen van een schadeclaim, zoals lijkt te volgen uit het verzoek van 15 februari 2005 en de daarop gevolgde discussie over de schadeoorzaak, dan had het voor de hand gelegen dat eiseres, ondanks dat dit een bij voorbaat kansloze exercitie

geweest zou zijn, een dergelijke vergunning zou hebben aangevraagd, teneinde na de weigering van de Wbr-vergunning (ook) nadeelcompensatie voor de vleesvarkensstal te kunnen claimen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zijn besluitvorming terecht heeft beperkt tot de gestelde schade ten gevolge van het niet kunnen bouwen van de biggenopfokstal aan Bokshout.

(...)

Bij nadeelcompensatie gaat het om de vraag te bepalen in hoeverre het geleden nadeel onevenredig is. Het is een algemeen aanvaard uitgangspunt in het schadevergoedingsrecht dat iemand die vraagt te worden beschermd in een belang dat in strijd is met het recht niet voor compensatie in aanmerking komt. Indien bij de bedrijfsvoering afgeweken wordt van een verleende vergunning is dit een risico dat bij de ondernemer dient te blijven en dat in relatie tot het schadeveroorzakend rechtmatig handelen van de overheid, niet zódanig abnormaal is, dat het voor vergoeding in aanmerking dient te komen. Schade die voortkomt uit het houden van niet vergunde aantallen of soorten dieren, is dan ook niet onevenredig. Door meer of andere aantallen te houden dan vergund – hoe gebruikelijk deze praktijk mogelijk ook was – moet eiseres geacht worden het risico op daaruit voortvloeiende schade te hebben aanvaard. De StAB heeft bij zijn berekeningen dan ook terecht als uitgangspunt gehanteerd het aantal (699) op de peildatum vergunde productiezeugen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 21-06-2019

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2019:5712

Zaaknummer: AWB/ROE 13/3708

RECHTSPRAAK

Nadeelcompensatie/Friesland

Verleggen kabels en leidingen, normaal maatschappelijk risico.

Casus

In verband met de werkzaamheden aan de Centrale As en de N381 heeft eiseres veel kosten gemaakt voor het verleggen van transportleidingen voor afvalwater. Eiseres heeft daarom verzocht om nadeelcompensatie op grond van de verordening.

Rechtsvraag

Komt eiseres in aanmerking voor vergoeding van de schade als gevolg van het verleggen van leidingen?

Uitspraak

De rechtbank is van oordeel, gelet op voornoemde jurisprudentie, dat verweerder zich op het subsidiaire standpunt heeft kunnen stellen dat verweerder, in het geval de verordening niet van toepassing is, een gelijk besluit zou hebben genomen. De rechtbank overweegt daartoe eerst dat de vaststelling van de omvang van het normaal maatschappelijk risico of normaal ondernemersrisico in de eerste plaats aan het bestuursorgaan is en dat verweerder daarbij beoordelingsvrijheid toekomt.

Verder overweegt de rechtbank dat verweerder bij de beoordeling van de vraag of eiseres in aanmerking komt voor vergoeding van de schade als gevolg van het verleggen van leidingen, in aanmerking heeft kunnen nemen dat de leidingen al 33 jaar ongestoord ter plaatse hebben gelegen en dat het daarmee voorzienbaar is dat deze leidingen op een zeker moment verlegd dienen te worden. In zoverre is sprake van een normale maatschappelijke ontwikkeling waarmee eiseres rekening had kunnen houden. Ook heeft verweerder bij die beoordeling in aanmerking kunnen nemen dat de leidingen om niet in de grond van verweerder liggen. Het betoog van eiseres dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de kosten van de verlegging het normaal maatschappelijk risico niet overschrijden, volgt de rechtbank dan ook niet.

Voor zover eiseres wijst op de landelijke regeling NKL 1999 en de verordeningen van andere provincies, waar volgens eiseres het verleggen van kruisende leidingen niet tot het normaal maatschappelijk risico behoort, overweegt de rechtbank dat verweerder een bewuste keuze heeft gemaakt om geen onderscheid te maken tussen langsliggende en kruisende leidingen. De rechtbank ziet, mede gelet op de beoordelingsvrijheid van verweerder, geen reden om tot het oordeel te komen dat verweerder zich niet op dit standpunt heeft kunnen stellen. Zo heeft verweerder kunnen wijzen op de omstandigheid dat in Friesland al 30 jaar geen onderscheid wordt gemaakt, dat er meer provincies zijn die de Bevriezingsregeling hebben doorgezet en dat het juist is dat in Nederland de nadeelcompensatieregelingen verschillend zijn, omdat ieder bestuursorgaan zijn eigen keuzes maakt. Het betoog van eiseres dat verweerder geen redelijke verklaring heeft voor een verschil in benadering van het normale maatschappelijke risico, treft gelet op het voorgaande geen doel.

De omstandigheid dat een aantal provincies wel een onderscheid maakt tussen langsliggende en kruisende leidingen maakt naar het oordeel van de rechtbank niet dat verweerder zich niet op voornoemd standpunt heeft kunnen stellen. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel slaagt niet.

De rechtbank concludeert dat verweerder zich in redelijkheid op het subsidiaire standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet voor vergoeding van nadeelcompensatie in aanmerking komt. Van strijd met het égalitébeginsel is geen sprake.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 21-05-2019

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2019:2565

Zaaknummer: AWB - 18 _ 304

RECHTSPRAAK

A74/nadeelcompensatie

Schadefactoren. Invulling planologie.

Casus

Appellant is eigenaar van de in de buurt van de A73-Zuid gelegen woning te Venlo. Hij heeft de minister verzocht om schadevergoeding krachtens artikel 22 van de Tracéwet in verband met de aanleg van de A74 en de aanpassingen van de A73-Zuid conform het Tracébesluit Rijksweg A74. Appellant heeft aan het verzoek ten grondslag gelegd dat hij als gevolg van het Tracébesluit schade in de vorm van een vermindering van de waarde van de woning heeft geleden. In dit verband heeft hij gesteld dat de geluidsoverlast in en buiten de woning is toegenomen, dat hij uitzicht op hoge geluidschermen heeft en dat de luchtkwaliteit in de buurt van de woning is afgenomen door een toename van fijnstof en uitlaatgassen.

In de in het procesverloop vermelde uitspraak van 18 oktober 2017 heeft de Afdeling de minister opdragen een nieuw besluit op het door appellant tegen de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding gemaakte bezwaar te nemen, met inachtneming van onder meer de volgende aanwijzingen.

De minister dient, ter voorbereiding van het te nemen besluit, nader advies van een deskundige in te winnen.

In dat advies dient een vergelijking te worden gemaakt tussen de voor appellant meest ongunstige invulling van de planologische mogelijkheden van het oude en het nieuwe planologische regime. Daarin dient de deskundige voor iedere relevante schadefactor dezelfde invulling aan het in de vergelijking te betrekken planologische regime te geven. Indien hij voor het oude planologische regime bij de ene schadefactor van een bouwhoogte van de geluidschermen van bijvoorbeeld 15 m uitgaat, mag hij in het oude planologische regime bij een andere schadefactor niet van een andere bouwhoogte van de geluidschermen uitgaan, maar dient hij diezelfde hoogte ook voor die andere schadefactor aan te houden.

In beroep heeft appellant aangevoerd dat de minister niet heeft voldaan aan de door de Afdeling gegeven opdracht, omdat geen relatief gewicht aan de te onderscheiden

schadefactoren is toegekend, geen deugdelijke vergelijking tussen het oude en het nieuwe planologische regime is gemaakt en de omvang van de schade niet is bepaald. De waardering van de schadefactoren is van belang om te kunnen bepalen of de planologische voordelen tegen de planologische nadelen wegvallen.

Rechtsvraag

Is uitgegaan van het meest ongunstige planologische regime?

Uitspraak

In het door de minister gevolgde advies van de schadecommissie is vermeld dat de meest ongunstige invulling van de mogelijkheden van het oude planologische regime was ontstaan na het oprichten van hoge geluidschermen. Volgens de schadecommissie had dat, rekening houdend met het relatieve gewicht van de relevante schadefactoren, een grotere negatieve invloed op de waarde van de woning gehad dan het oprichten van lage geluidschermen.

Deze conclusie, die berust op de veronderstelling dat een toename van de geluidsoverlast door verkeersbewegingen bij het oprichten van lage geluidschermen in dit geval minder belangrijk is dan een aantasting van het uitzicht en een toename van de geluidsoverlast door reflectiegeluid bij het oprichten van hoge geluidschermen, is op zichzelf niet onbegrijpelijk. Uit de uitspraak van de Afdeling van 18 oktober 2017 volgt niet dat, zoals appellant bij brief van 17 mei 2018 heeft aangevoerd, de schadecommissie was gehouden om het relatieve gewicht van de te onderscheiden schadefactoren afzonderlijk te waarderen. Verder berust het advies van de schadecommissie, anders dan appellant in die brief heeft gesuggereerd, niet op het uitgangspunt dat onder het nieuwe planologische regime aan de voordelen van de verbetering van het uitzicht en de afname van geluidsoverlast door reflectiegeluid meer gewicht toekomt dan aan het nadeel van de toename van geluidsoverlast door verkeersbewegingen. In dat advies, gelezen in samenhang met het taxatierapport van Meander, is immers vermeld dat de inwerkingtreding van het Tracébesluit per saldo tot waardevermindering van de woning heeft geleid. Dit betekent dat ook de schadecommissie tot de conclusie is gekomen dat de voordelen van het Tracébesluit niet tegen het nadeel ervan opwegen en dat appellant schade heeft geleden.

Instantie: Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Datum uitspraak: 03-07-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:2183

Zaaknummer: 201803390/1/A2

Wetsartikelen: 22 Tracéwet

RECHTSPRAAK

Katwijk/nadeelcompensatie

Nadeelcompensatie. Drempel 15%. Onvoldoende gemotiveerd gelet op aard van het geval.

Casus

Tussen oktober 2013 en februari 2015 is het project Kustwerk Katwijk uitgevoerd, bestaande uit de kustversterking en de bouw van de parkeergarage. Ten tijde van de uitvoering van het project Kustwerk Katwijk exploiteerde eiseres strandpaviljoen D(e)ining 19. Bij brief van 26 juni 2015 heeft eiseres verzocht om toekenning van nadeelcompensatie ter zake van inkomensschade die zij heeft geleden als gevolg van de uitvoering van het project Kustwerk Katwijk. Verweerder heeft het advies van de schadeadviescommissie aan het primaire besluit ten grondslag gelegd. Het verzoek om nadeelcompensatie is afgewezen omdat de omzetschade over de periode van 1 mei 2014 tot en met 31 oktober 2014, te weten 13,6% van normomzet op jaarbasis, onder het in aanmerking genomen normaal (maatschappelijk) ondernemersrisico van 15% blijft. Eiseres stelt dat verweerder ten onrechte een drempel van 15% heeft toegepast in plaats van een bij deze situatie passende drempel.

In het definitieve advies van 12 juli 2017 geeft de schadeadviescommissie aan dat sommige bestuursorganen een normaal ondernemersrisico van 15% van de omzet op jaarbasis hanteren ter zake van tijdelijke omzetzerving als gevolg van de uitvoering van infrastructurele werken. Factoren die hierbij een rol spelen zijn de duur van de werkzaamheden, de bereikbaarheid van de desbetreffende onderneming en of het gemiddeld geleden omzetverlies al dan niet als onevenredig dient te worden aangemerkt. Volgens de schadeadviescommissie heeft de Afdeling deze benadering als rechtens aanvaardbaar gekwalificeerd. Blijkens de rechtspraak staat het bestuursorganen vrij een dergelijke drempel te hanteren, ook wanneer dit niet van tevoren schriftelijk is bekendgemaakt. Gelet op het voorgaande gaat de schadeadviescommissie ervan uit dat verweerder aansluiting wenst te zoeken bij deze drempel. De schadeadviescommissie acht het hanteren van een drempel van 15% in dit geval ook redelijk, gelet op de aard en duur van de werkzaamheden en het feit dat eiseres haar strandpaviljoen gedurende de schadepriode heeft kunnen exploiteren en inkomsten heeft kunnen genereren. Verweerder heeft de hoogte van de drempel en de motivering van de

schadeadviescommissie overgenomen.

Rechtsvraag

Is de gehanteerde drempel van 15% passend?

Uitspraak

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de keuze voor een drempel van 15% van de omzet op jaarbasis onvoldoende gemotiveerd. De rechtbank overweegt daartoe als volgt. Dat verscheidene bestuursorganen een drempel van 15% hanteren en dat de Afdeling het hanteren van een dergelijke drempel als rechtens aanvaardbaar heeft gekwalificeerd, betekent niet zonder meer dat een drempel van 15% als uitgangspunt dient te worden genomen. Het is vaste rechtspraak van de Afdeling (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 4 mei 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1205) dat zwaardere eisen aan de motivering worden gesteld naarmate een bestuursorgaan een hoger percentage als drempel hanteert. In dit geval is aan die zwaardere motiveringseisen naar het oordeel van de rechtbank niet voldaan. De door verweerder overgenomen motivering van de schadeadviescommissie is namelijk algemeen van aard en niet toegespitst op de omstandigheden van het geval, de aard van de onderneming van eiseres en de kostenstructuur van die onderneming. Enkel wordt aangegeven dat een drempel van 15%, gelet op, onder andere, de aard en de duur van de werkzaamheden redelijk wordt geacht, waarbij als aanname geldt dat verweerder aansluiting wenst te zoeken bij de door sommige bestuursorganen gehanteerde drempel van 15%. Vervolgens wordt echter niet gemotiveerd wat de invloed van de aard en duur van de werkzaamheden op de hoogte van de drempel is, terwijl evenmin is komen vast te staan dat verweerder een vaste uitvoeringspraktijk kent, waarbij hij een omzeldrempel voor het normaal ondernemersrisico van 15% in een kalenderjaar hanteert.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 23-05-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:5421

Zaaknummer: AWB - 18 _ 2431